

Łańcuch VII

Festiwal Witolda Lutosławskiego

Towarzystwo im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO

www.lutoslawski.org.pl

Łańcuch VII

Festiwal Witolda Lutosławskiego

5-6 czerwca 2010

Studio Koncertowe Polskiego Radia

im. Witolda Lutosławskiego

Warszawa, ul. Z. Modzelewskiego 59

zapraszają:

Towarzystwo im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO

Program 2 Polskiego Radia

dwójka
POLSKIE RADIO

Szanowni Państwo,

VII Festiwal Witolda Lutosławskiego „Łańcuch” jest najskromniejszą z dotychczasowych edycji imprezy – składa się tylko z dwóch koncertów. Takie mamy w tym roku możliwości finansowe. Tylko dwa koncerty – ale za to jakie! Obydwa zespoły – Orkiestra Kameralna Polskiego Radia „Amadeus” oraz Sinfonia Varsovia – wraz z Agnieszką Duczmal, Jerzym Maksymiukiem i Krzysztofem Jakowiczem stanęły do dyspozycji festiwalu, nie licząc na apanaże, za to z imponującym zapalem. Dzięki temu będziemy mogli usłyszeć podczas pierwszego wieczoru dzieła dwóch wielkich, niesłusznie pomijanych, jubilatów – Ignacego Jana Paderewskiego i Romana Maciejewskiego. Drugiego dnia otrzymamy nie lada prezent – pierwsze publiczne wykonanie opracowanego przez Jerzego Maksymiuka na skrzypce i orkiestrę dzieła Witolda Lutosławskiego *Recitativo e arioso*. Ponadto wspomniała, wymagająca skupienia, muzyka Patrona festiwalu i twórców Mu szczególnie bliskich.

Za trzy lata świętować będziemy 100. rocznicę urodzin Witolda Lutosławskiego. Kolejne „Łańcuchy” są planowane jako imprezy coraz bardziej rozbudowane, angażujące międzynarodowe grono świetnych wykonawców i pomysłodawców, w znacznej części rekrutujących się z kręgu przyjaciół Lutosławskiego. Znamy ciekawe inicjatywy muzyków brytyjskich, amerykańskich, australijskich, japońskich, skandynawskich, niemieckich, rosyjskich – niektóre z nich chcemy realizować wspólnie. To możliwa przyszłość. Nasza terażniejszość, choć skromna, dzięki muzyce Witolda Lutosławskiego nigdy nie była banalna ani nudna. Przez najbliższe dwa wieczory sami Państwo będą się o tym mogli przekonać.

Grzegorz Michalski

Prezes Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego

Sobota

5 czerwca 2010r. , godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego

Wykonawcy:

Orkiestra Kameralna Polskiego Radia
„Amadeus”

AGNIESZKA DUCZMAL dyrygent

Program:

Roman MACIEJEWSKI

Krzesany

(w oryginale na fortepian, opr. Zbigniew Kozub)

Ignacy Jan PADEREWSKI

Wariacje i fuga F-dur

(w oryginale na kwartet smyczkowy,
opr. Agnieszka Duczmal)

Witold LUTOSŁAWSKI

Preludia i fuga

Jubilaci ...i Lutosławski

omówienie programu

W lutym tegoroku minęła 100. rocznica urodzin Romana Maciejewskiego – przez lata prawie nieobecnego w polskiej kulturze muzycznej, a należącego wszak do najoryginalniejszych i najlepszych twórców minionego stulecia. Urodzony w Berlinie Maciejewski, który dzieciństwo spędził w Lesznie, studiował w Poznaniu i Warszawie, pobierał nauki u Nadii Boulanger, mieszkał w Szwecji i w Stanach Zjednoczonych, nie dbał w zasadzie wcale o promocję swojej twórczości. Dopiero w 1995 r. do Polski dotarło ponad 100 utworów w rękopisach, a wśród nich mazurki i inne utwory fortepianowe, transkrypcje klasyki na dwa fortepiany, kilka utworów kameralnych i kilka orkiestrowych, msze na chór mieszany z organami, ilustracje teatralne oraz kilkanaście kompozycji oryginalnych. W ostatnich latach coraz więcej spośród tych kompozycji ukazuje się drukiem – m.in. właśnie powstały jeszcze przed II wojną światową *Krzesany*. Ta pełna uroku, o wielkiej wartości artystycznej miniatura fortepianowa (w oryginale – na dzisiejszym koncercie zaś zabrzmiała w wersji na orkiestrę kameralną, w opracowaniu Zbigniewa Kozuba) stanowi świetny przykład tego, z jakim wyczuciem Roman Maciejewski czerpał z polskiej muzyki ludowej, nie naruszając jej naturalnego piękna, a zarazem twórczo ją wzbogacając – w *Krzesanym* można także usłyszeć echa mazurków Chopina (starszego zresztą od Maciejewskiego o niemal równe 100 lat).

Z kolei od urodzin innego wielkiego tegorocznego jubilata, Ignacego Jana Paderewskiego, mija w listopadzie 150 lat. Paderewski, wybitny pianista, mąż stanu i kompozytor, jedna z ważnych postaci polskiej historii (nie tylko historii muzyki), jako młody twórca pisał przede wszystkim w dość konwencjonalnym późnoromantycznym stylu, spod którego chwilami przebijały pierwsze błyski oryginalnej indywidualności (jak w *Sonacie skrzypcowej* z 1879 r.). Do takich juveniliów zaliczają się właśnie *Wariacje i fuga F-dur* na kwartet smyczkowy. Utwór powstał w 1882 r., w czasie gdy Paderewski doskonalił swój warsztat kompozytorski w Konserwatorium w Berlinie pod okiem Friedricha Kiela i Heinricha Urbana.

Zupełnie inny świat muzyczny niż XIX-wieczna z ducha kompozycja Paderewskiego otwierają *Preludia i fuga* Witolda Lutosławskiego. Sugerująca odwołanie do tradycyjnej barokowej formy tytuł (choć już liczba mnoga preludium nasuwa podejrzenia, że nie będzie to na pewno forma, której słuchacz mógłby się spodziewać) jest tak naprawdę mylący – utwór w pierwszej wersji miał być zatytułowany $x+1$ (by podkreślić jego poliwersyjną formę), ewentualnie *Trzyście* (liczba instrumentów smyczkowych w obsadzie), i te tytuły być może bardziej byłyby bliskie dziełu. O ile bowiem można znaleźć ważne uzasadnienie dla nazwania siedmiu części wstępnych preludiami, o tyle nazwa fuga w odniesieniu do drugiej części jest w zasadzie wyłącznie umowna. „(...) jest [ona] – pisał kompozytor – na pewno raczej aluzją do fugi barokowej, niż fugą w ścisłym sensie tego słowa. Tym niemniej są tutaj oczywiste analogie. Na przykład podział na fragmenty aleatoryczne, wykonywane ad libitum, a zatem będące muzyką raczej statyczną, i fragmenty ściśle określone w czasie,

wykonywane a battuta, a więc aktywniejsze harmonicznie – odpowiada klasycznej dyspozycji odcinków utrzymanych w jednej tonacji i fragmentów modulujących. Te pierwsze służą ekspozycji tematów, drugie – przejściom pomiędzy ekspozycjami” (cyt. za: Danuta Gwizdalanka, Krzysztof Meyer, *Lutosławski. Droga do mistrzostwa*, PWM 2005, s. 171).

35-minutowy utwór (o ile grany jest w całości – co jest tylko jednym z możliwych rozwiązań), najdłuższy w twórczości Lutosławskiego, składa się z siedmiu zaskakujących się preludium i następującej po nich rozbudowanej „fugi”. Nowością formalną jest w tym dziele wspomniany poliwersjonalizm – czyli możliwość wykonywania utworu w całości (wtedy preludia gra się w kolejności zapisanej w partyturze) lub w różnych skróconych wersjach (i wtedy kolejność preludium jest dowolna, a nawet można zagrać skróconą wersję „fugi” bądź całkiem z niej zrezygnować). Prawykonanie dzieła odbyło się w 1972 r., orkiestrę kameralną Radia i Telewizji w Zagrzebiu poprowadził Mario di Bonaventura – polską premierą utworu rok później na Warszawskiej Jesieni dyrygował sam kompozytor, grał Zespół Kameralistów Filharmonii Narodowej.

Kamila Stępień-Kutera

AGNIESZKA DUCZMAL

Agnieszka Duczmal jest najsłynniejszą polską dyrygentką. Studia dyrygenckie odbyła w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Poznaniu. Pracowała jako dyrygent asystent w Państwowej Filharmonii w Poznaniu, a następnie jako dyrygent w Operze Poznańskiej.

Już w czasie studiów, w 1968 roku, założyła orkiestrę kameralną, przekształconą w 1977 roku w Orkiestrę Kameralną Polskiego Radia i Telewizji, a następnie w Orkiestrę Kameralną Polskiego Radia „Amadeus”. Od początku istnienia Orkiestry Agnieszka Duczmal jest jej dyrektorem i dyrektorem artystycznym.

Jest laureatką wielu konkursów dyrygenckich, m.in. Ogólnopolskiego Konkursu Dyrygentów w Katowicach i Międzynarodowego Konkursu Dyrygentów Herberta von Karajana w Berlinie Zachodnim. Również razem ze swoją orkiestrą zdobyła Srebrny Medal Herberta von Karajana na Międzynarodowych Spotkaniach Młodych Orkiestr w Berlinie Zachodnim.

Agnieszka Duczmal prowadzi koncerty z orkiestrami symfonicznymi w kraju i za granicą. Jako pierwsza kobieta dyrygent wystąpiła na scenie mediolańskiego Teatro alla Scala.

Dla swojej orkiestry dokonała wiele transkrypcji arcydzieł muzycznych, m.in. *Obrazków z wystawy* Modesta Musorgskiego oraz wielu utworów kameralnych Johannesa Brahmsa, Claude’a Debussy’ego i Franciszka Schuberta.

Dyrygentka odbywa ze swoją orkiestrą wiele podróży artystycznych, występując ze światowej sławy solistami w prestiżowych salach koncertowych Europy, obu Ameryk, Afryki i Azji.

ORKIESTRA KAMERALNA POLSKIEGO RADIA „AMADEUS”

Założona w Poznaniu w 1968 roku przez Agnieszkę Duczmal. Początkowo działała pod patronatem Jeunesses Musicales, a później Poznańskiego Towarzystwa Muzycznego. Zdobyła przez Orkiestrę Srebrnego Medalu Herberta von Karajana w 1976 roku na Międzynarodowych Spotkaniach Młodych Orkiestr w Berlinie Zachodnim zaowocowało przekształceniem jej w 1977 roku w etatowy zespół Polskiego Radia i Telewizji, a następnie w Orkiestrę Kameralną Polskiego Radia „Amadeus” pod dyrekcją Agnieszki Duczmal.

Orkiestra pod jej batutą nagrała łącznie setki koncertów i programów dla Polskiego Radia, a także dla Telewizji Polskiej i dla Télévision Française 1, ponadto w dorobku zespołu znajdują się liczne płyty. „Amadeus” dokonał wielu prawykonania, m.in. pierwszego światowego nagrania *Wariacji Goldbergowskich* Jana Sebastiana Bacha w opracowaniu Józefa Kofflera na orkiestrę kameralną. Orkiestra współpracuje także z radiofoniami zagranicznymi, m.in.: niemieckimi NDR, WDR, SFB oraz BBC w Londynie, CBC w Montrealu i radiofonią meksykańską, dla których nagrywa przede wszystkim muzykę polską.

Orkiestra koncertowała w większości krajów europejskich oraz USA, Kanadzie, Meksyku, Brazylii, Kuwejcie, Tajwanie i Japonii, współpracując często ze światowej sławy solistami, takimi jak: Maurice André, Martha Argerich, Gary Karr, Kevin Kenner, Mischa Maisky, Jeremi Menuhin, Igor Oistrakh, Michela Petri, Alexandre Rabinovitch, Vadim Repin, Grigori Sokolov, Guy Touvron, Henryk Szeryng oraz wszyscy czołowi soliści polscy.

Wśród najświetniejszych sal koncertowych, w których występowała Orkiestra, należy wymienić Concertgebouw w Amsterdamie, Filharmonię Berlińską, Filharmonie w Kolonii i Monachium, Filharmonię w Petersburgu, lipski Gewandhaus, wiedeński Musikvereinsaal, Pollack Hall w Montrealu, Queen Elizabeth Hall w Londynie, mediolański Teatro alla Scala i Tokyo Opera City Concert Hall. Orkiestra regularnie bierze udział w licznych europejskich festiwalach muzycznych.

Niedziela

6 czerwca 2010r. , godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia
im. Witolda Lutosławskiego

Wykonawcy:

KRZYSZTOF JAKOWICZ skrzypce

Sinfonia Varsovia

JERZY MAKSYMIOUK dyrygent

Program:

Witold LUTOSŁAWSKI

Muzyka żałobna

Witold LUTOSŁAWSKI

Recitativo e arioso

(I wykonanie w opracowaniu
orkiestrowym Jerzego Maksymiuka)

Witold LUTOSŁAWSKI

Łańcuch II

Maurice RAVEL

Walce szlchetne i sentymentalne

Béla BARTÓK

Suita taneczna

Łańcuch znaczeń

omówienie programu

Program koncertu swoim układem wydaje się obrazować formę łańcucha. Wpływy, stylistyczne zbieżności, pozamuzyczne koincydencje tworzą spłot, może nie łańcuch nawet, lecz raczej węzeł, płataninę przypadków lub celowych odwołań.

Jednym z najistotniejszych wątków w tym splocie – choć niekoniecznie obecnym w każdej zaplanowanej w tym programie kompozycji, raczej stanowiącym zaplecze, wspólny fundament, wspólny język – jest tradycja muzyki francuskiej. W przypadku Ravela oczywista, równie istotna była w procesie kształtowania się stylu Bartóka i Lutosławskiego.

Bartóka zainteresowanie współczesną muzyką francuską, zwłaszcza zaś Debussym, można datować już na 1907 r. Za wielką zasługę Debussy'ego uważał obudzenie w muzykach świadomości harmonii i jej możliwości. Podobnie wysoko Debussy'ego cenił Lutosławski, który muzykę francuską wskazywał jako jedną z dwóch najważniejszych tradycji, z jakich zrodził się jego indywidualny styl, ale także jako drugie, obok szkoły wiedeńskiej, źródło całej muzyki XX wieku.

Pierwszy utwór w programie kolejnymi splecionymi wątkami łączy tych dwóch kompozytorów w szczególny sposób. *Muzyka żałobna* została bowiem zadedykowana właśnie pamięci Béli Bartóka. Była to w twórczości Lutosławskiego kompozycja przełomowa, co było podkreślane zarówno przez niego samego, jak i przez krytykę. Utwór nawiązujący stylistycznie do dorobku Bartóka właśnie, z drugiej zaś strony niezwykle oryginalny i stanowiący początek tworzenia się indywidualnego języka kompozytorskiego Lutosławskiego, już od pierwszych wykonań robił olbrzymie wrażenie na słuchaczach, w większości przypadków zbierając entuzjastyczne recenzje, w których określany był wręcz mianem arcydzieła.

Choć szczególnie w późniejszych latach Lutosławski odżegnywał się od głębszych związków z Schönbergowską dodekafonią, nie znaczy to, że technika ta w twórczy i bardzo indywidualny sposób przetworzona nie stała się budulcem części jego kompozycji. W *Muzyce żałobnej* podstawę konstrukcji melodyczno-harmonicznej stanowi seria, choć postrzegana nieortodoksyjnie i nierygorystycznie, zastosowana nie w sensie tematycznym, lecz strukturalnym – jako materiał do tworzenia konstrukcji polifonicznych. W klasycznej technice dodekafonicznej jednym z najbardziej fundamentalnych założeń jest brak jakiegokolwiek zhierarchizowania dźwięków. Lutosławski łamie także tę zasadę, podkreślając znaczenie niektórych tonów poprzez ich powtarzanie lub wprowadzając pierwiastek emocjonalny do muzyki, zaburzając serię obcymi wtrętami. Cztery grane attacca części *Muzyki żałobnej* (*Prolog*, *Metamorfozy*, *Apogeum* i *Epilog*) tworzą razem niezwykle kunsztowną konstrukcję, która zachwycając mnogością wyrafinowanych zabiegów technicznych, porusza zarazem umysł i emocje.

Ślady dwunastodźwiękowej serii dają się także odnaleźć w *Łańcuchu II*. Utwór ten należy do znacznie późniejszego okresu twórczości Lutosławskiego i choć następstwo dźwięków także nie jest w nim spontaniczne, to jednak mimo zastosowania serii w *Łańcuchu II* niewątpliwie do najważniejszych elementów dzieła należy bogata, zróżnicowana, pełna emocji melodia, swoim wyrazem niejednokrotnie nasuwająca skojarzenia z idiomem romantycznym.

Łańcuch II – Dialog na skrzypce i orkiestrę to jeden z czterech utworów napisanych przez Lutosławskiego techniką łańcuchową, polegającą na nierównoczesnym rozpoczynaniu i kończeniu równoległych warstw, co miało na celu złamanie konwencji nakazującej kompozytorowi przechodzenie od jednej zamykanej kadencją sekcji do drugiej. W łańcuchach idee muzyczne nakładają się, niekiedy zazębiają, niekiedy zaś występują jednocześnie, przypominając w tym nieco średniowieczne motety.

Czteroczęściowy *Łańcuch II*, w którym, ogólnie rzecz biorąc, naprzemiennie występują sekcje ad libitum i a battuta, miał swe prawykonanie w 1986 roku w Zurychu. Z zespołem Paula Sachera Collegium Musicum grała młodzieżka Anne-Sophie Mutter. Polskie prawykonanie odbyło się kilka miesięcy później z udziałem Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Narodowej pod dyrekcją Kazimierza Korda – partię solową zagrał Krzysztof Jakowicz.

Oddzielające w programie *Muzykę żałobną* oraz *Łańcuch II* i *Recitativo e arioso* to w porównaniu z nimi muzyczny drobiazg. Kompozycja powstała w 1952 roku z okazji 61. urodzin Tadeusza Ochlewskiego. O tej miniaturze na skrzypce i fortepian pisał wtedy Mieczysław Tomaszewski: „(...) utwór, (...) tak jak *Lento con gran espressione* Chopina należy traktować jako rodzaj bezpretensjonalnej »zabawy«, która mimo to nie przestaje być muzyką. To prawdziwe *le petit rien* jest kompozycją prawie imieninową: jego temat oparty został na (możliwych do transliteracji muzycznej) literach nazwiska Tadeusz Ochlewski” (cyt. za: D. Gwizdalanka, K. Meyer, Lutosławski. *Droga do dojrzałości*, PWM 2005, s. 239).

Lżejszy nastrój powraca wraz z *Walcami szlacheckimi i sentymentalnymi* Maurice’a Ravela. Ravel skomponował je w 1911 r. na fortepian, następnie zorkiestrował w roku kolejnym, by włączyć je do baletu *Adélaïde, ou Le Langage des fleurs*.

W *Walcach* odnajdujemy wiele elementów bardzo charakterystycznych dla stylu Ravela – pierwszy z nich jest znakomitym przykładem charakterystycznej klarownej linii basu, opartej na kole kwintowym. W ósmym walcu słyszymy paralelne triady, w siódmym kompozytor eksperymentuje z bitonalnością (podczas gdy prawa ręka porusza się w obrębie tonacji E-dur, w lewej brzmi sekstowo-kwintowy akord F-dur). Stanowią też *Walce* przykład na to, jak dużą rolę w twórczości Ravela odgrywało użycie tradycyjnych form muzycznych, z rzucającym się w oczy upodobaniem do tańców, które uważał za ważne zarówno ze strukturalnego punktu widzenia, jak i jako źródło pomysłów rytmicznych.

Forma tańca to również podstawowy materiał w *Suicie tanecznej* Bartóka. Utwór powstał na zamówienie, wraz z *Psalmus hungaricus Kodály*a i *Ünnepi nyitány* Dohnányiego, z okazji 50. rocznicy zjednoczenia Budy i Pesztu.

W pogodnej suicie, skomponowanej w roku zawarcia przez kompozytora drugiego małżeństwa, widoczne jest odejście od bardziej radykalnego,

nowatorskiego stylu, który charakteryzował twórczość Bartóka w poprzednich latach. W sześciu granych attacca częściach, połączonych ritornelem, kompozytor wykorzystuje idiom muzyki arabskiej, węgierskiej i rromskiej, stopniowo potęgując stylistyczny miszmasz o coraz bardziej międzynarodowych odniesieniach.

Splątany supeł muzyki francuskiej, tanecznej, Bartóka, Ravela, a nade wszystko Lutosławskiego, z kulminacją w postaci *Łańcucha II* tego ostatniego, stopniowo rozluźnia się i rozplątuje, z każdym dźwiękiem odkrywając swoje nowe znaczenia. Wsłuchajmy się.

Kamila Stępień-Kutera

KRZYSZTOF JAKOWICZ

Skrzypek i pedagog. Studiował wiolinistykę u Tadeusza Wrońskiego w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie, następnie na Indiana University w Bloomington w Stanach Zjednoczonych, gdzie jego pedagogami byli Josef Gingold i Janos Starker oraz Henryk Szeryng. Laureat wielu konkursów skrzypcowych, m.in. Międzynarodowego Konkursu im. Henryka Wieniawskiego w Poznaniu i Konkursu im. George Enescu w Bukareszcie.

Krzysztof Jakowicz prowadzi aktywne życie koncertowe – występował z recitalami w Europie, Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Australii, Nowej Zelandii, Japonii i Izraelu oraz jako solista i z takimi orkiestrami, jak: English Chamber Orchestra, Filharmonia Izraelska, Wiener Symphoniker, Bamberger Symphoniker, BBC Scottish Symphony Orchestra, Sinfonia Varsovia, Orkiestra Filharmonii Narodowej, Wielka Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia, ORTF z Wiednia, Accademia di Santa Cecilia w Rzymie, WDR z Kolonii, Orchestre National de France. Grał na wielu festiwalach muzycznych, takich jak: Festiwal Dwóch Światów w Spoleto, Berliner Festspiele, Warszawska Jesień, festiwale w Edynburgu, Londynie i Bregenz, a także Festival De Paris, Festival Vlaanderen, Wiener Festwochen.

Laureat nagród Ministerstwa Kultury i Sztuki oraz Ministerstwa Spraw Zagranicznych pierwszego i drugiego stopnia za upowszechnianie kultury polskiej poza granicami kraju. Otrzymał również nagrodę Związku Kompozytorów Polskich za wielokrotne wykonania polskiej muzyki współczesnej. W 1986 roku za najlepsze wykonanie utworu polskiego kompozytora na festiwalu Warszawska Jesień (*Łańcuch II* Witolda Lutosławskiego) otrzymał statuetkę Orfeusza, a w 1989 roku za płytę z tym utworem został uhonorowany nagrodą krytyków francuskich Diapason d'Or. W 1995 roku z okazji 50-lecia Organizacji Narodów Zjednoczonych wystąpił na uroczystym koncercie w Paryżu z *I Koncertem* Karola Szymanowskiego. W 1997 otrzymał za nagranie *Partity* Witolda Lutosławskiego nagrodę fonograficzną Fryderyk '97. Odznaczony został również Złotym Krzyżem Zasługi.

Krzysztof Jakowicz jest profesorem Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie i gościnnym profesorem na SOAI University w Osace w Japonii.

JERZY MAKSYMIOUK

Urodził się 9 kwietnia 1936 roku w Grodnie. Wybitny polski dyrygent oraz kompozytor, absolwent klas skrzypiec, fortepianu, dyrygentury i kompozycji w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie (obecnie Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina). Odnosił sukcesy zarówno jako kompozytor, jak i pianista, począwszy od lat 70. jednak, najtrwalej związał się z dyrygenturą. W latach 1970-72 był dyrygentem Teatru Wielkiego w Warszawie, a w latach 1975-77 – Wielkiej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia. W 1972 założył Polską Orkiestrę Kameralną, która szybko osiągnęła międzynarodowy poziom. Wraz z POK Maksymiuk zadebiutował w Wielkiej Brytanii w 1977, następnie koncertował z nią w całej Europie, Japonii, Australii oraz Nowej Zelandii, biorąc udział w licznych festiwalach, wśród nich w Lucernie, Salzburgu i w londyńskim festiwalu Proms. Od 1983 aż do 1993 roku Maksymiuk prowadził BBC Scottish Symphony Orchestra w Glasgow. Gościnnie występował też m.in. z London Symphony Orchestra, London Philharmonic Orchestra, English Chamber Orchestra, Scottish Chamber Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, Philharmonia Orchestra, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, Israel Chamber Orchestra, Los Angeles Chamber Orchestra, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, Orchestre National de France, Sydney Symphony Orchestra, Calgary Symphony Orchestra, Buffalo Symphony Orchestra oraz Indianapolis Symphony Orchestra. Dyrygował wieloma światowymi prawykonaniami utworów współczesnych, wśród nich *V Symfonia* Krzysztofa Meyera (1979), *A Mind of Winter* George'a Benjamina (1981), *Symfonia na smyczki* Paula Pattersona (1983), *The Confession of Isobel* Gowdie Jamesa MacMillana (1990) i *Koncertem skrzypcowym* Robina Hollowaya (1992). Dyrygował także prawykonaniem *Grave* Witolda Lutosławskiego w wersji z orkiestrą smyczkową (w Paryżu w 1982 r., grała Polska Orkiestra Kameralna), oraz polskim prawykonaniem *Łańcucha III* Lutosławskiego (na Warszawskiej Jesieni w 1987 r., grała BBC Scottish Symphony Orchestra z Glasgow).

SINFONIA VARSOVIA

Powstała w 1984 roku w Warszawie na bazie Polskiej Orkiestry Kameralnej założonej w 1972 r. przez Jerzego Maksymiuka. Działalność Sinfonii Varsovii zainicjował Franciszek Wybrańczyk we współpracy z Yehudi Menuhinem jako pierwszym gościnnym dyrygentem. Obecnie dyrektorem artystycznym orkiestry jest Krzysztof Penderecki, dyrektorem muzycznym – Marc Minkowski, a dyrektorem naczelnym – Janusz Marynowski. Z Sinfonią Varsovią występowali m.in. Alexis Weissenberg, Mariusz Smolij, Claudio Abbado, Salvatore Accardo, Maurice André, Martha Argerich, Juri Bashmet, Teresa Berganza, José Carreras, Sarah Chang, José Cura, Plácido Domingo, Augustin Dumay, Charles Dutoit, Rafael Frühbeck de Burgos, Philip Entremont, James Galway, Krzysztof Jabłoński, Kiri Te Kanawa, Nigel Kennedy, Witold Lutosławski, Jerzy Maksymiuk, Ewa Małas-Godlewska, Mściśław Rostropowicz i Maksym Vengerov.

Orkiestra koncertowała na całym świecie, ma też na swoim koncie niezwykle liczne nagrania. Zespół zaliczany jest do najlepszych nie tylko w Polsce, ale także na świecie.

Od kwietnia 2009 Sinfonia Varsovia zajmuje stałą siedzibę w zabytkowym budynku dawnego Instytutu Weterynaryjnego SGGW przy ulicy Grochowskiej 272 na warszawskiej Pradze-Południe.

dwójka

POLSKIE RADIO

POLSKIE RADIO – PROGRAM 2

Prezentuje nową muzykę w ramach corocznego Festiwalu Muzycznego Polskiego Radia oraz na licznych koncertach organizowanych w Studiu im. Witolda Lutosławskiego transmituje i retransmituje koncerty najważniejszych europejskich festiwali nowej muzyki, prezentuje najnowsze utwory najwybitniejszych kompozytorów w kontekście muzycznego kanonu ostatnich dziesięcioleci oraz stanowi opiniotwórcze forum dyskusyjne i recenzentkie, jest miejscem polemicznych starć i wnikliwej refleksji nad zjawiskami muzycznej teraźniejszości.

Program 2 jest regularnie obecny na Międzynarodowej Trybunie Kompozytorów i Trybunie Elektroakustycznej, zdobywając nagrody i przyczyniając się do nadawania utworów polskich kompozytorów na antenach publicznych radiofonii Europy, obu Ameryk, Azji i Australii.

Zamawia nowe utwory, inspirowanie twórców, zapewnia prawykonania, sprawuje opiekę nad działalnością Studia Eksperymentalnego Polskiego Radia.

e-mail: dwojka@radio.com.pl

www.radio.com.pl/dwojka

Towarzystwo im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO

Towarzystwo powstało w 1999 roku z inicjatywy wybitnych postaci świata kultury i sztuki.

Obecnie liczy 75 członków, a jego członkami honorowymi są: Mario di Bonaventura, Henri Dutilleux, Heinz Holliger, Ryszard Kapuściński, Kazimierz Kord, Jan Krenz, Anne-Sophie Mutter, Arne Nordheim, Józef Patkowski, Mstislaw Rostropovich, Esa-Pekka Salonen, Heinrich Schiff, Andrzej Wajda, Antoni Wit, Krzysztof Zanussi, Krystian Zimerman.

Pierwszym prezesem Towarzystwa został Jan Krenz, którego w 2003 roku zastąpił Zygmunt Krauze, a w 2006 – Jadwiga Rappé. W 2009 r. na prezesa Towarzystwa został wybrany Grzegorz Michalski.

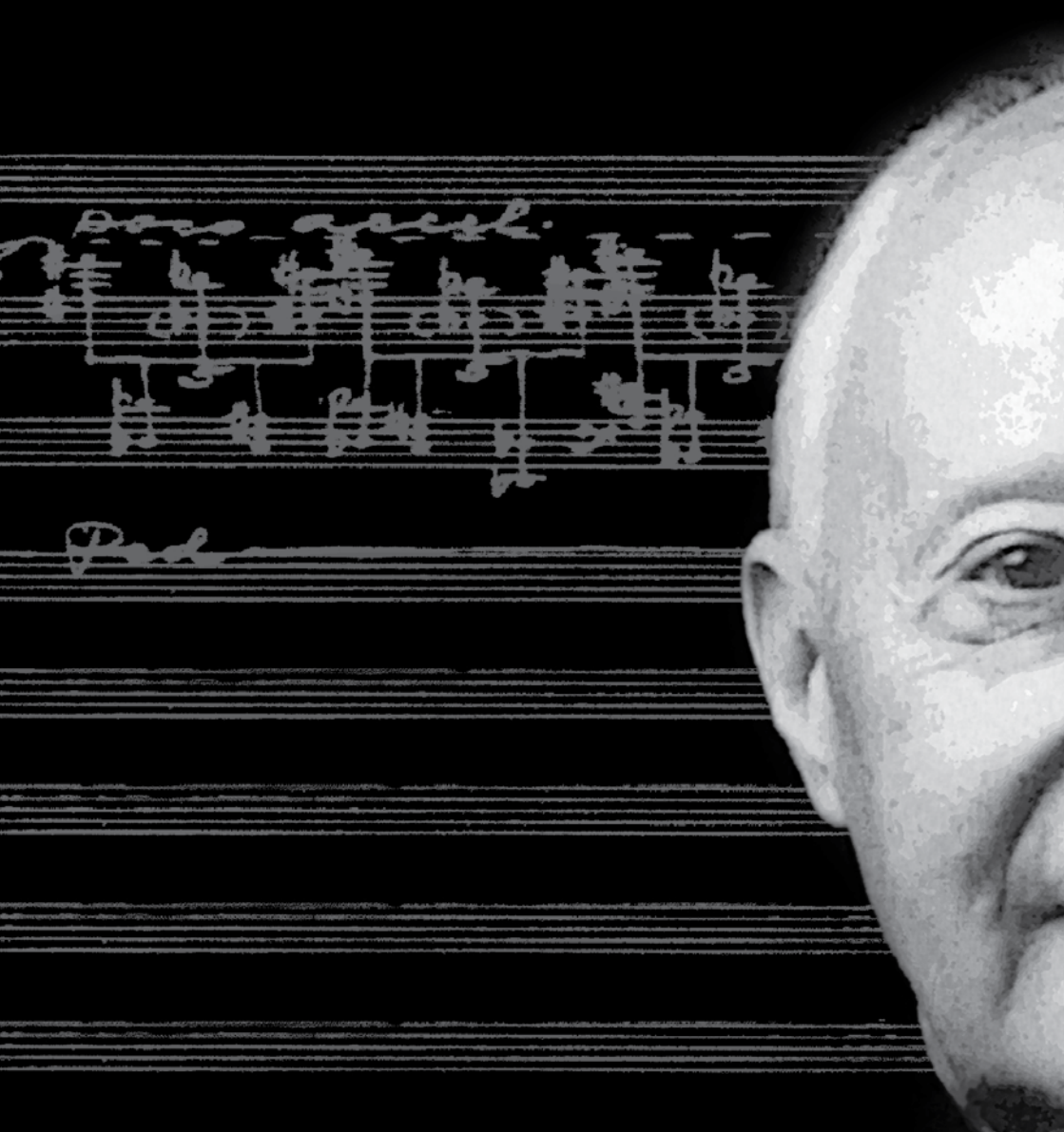
Celem Towarzystwa jest roztaczanie opieki nad spuścizną artystyczną i duchową po Witoldzie Lutosławskim oraz propagowanie Jego twórczości. Cele te Towarzystwo realizuje m.in. przez wydawanie publikacji i inspirowanie prac naukowych, organizowanie koncertów, wystaw, odczytów itp., wspomaganie poczynań różnych ośrodków w kraju i za granicą związanych z dziełem Witolda Lutosławskiego.

Z inicjatywy Towarzystwa Sejm RP ogłosił rok 2004 Rokiem Witolda Lutosławskiego. Towarzystwo jest organizatorem Międzynarodowego Konkursu Kompozytorskiego „Lutosławski Award” oraz Festiwalu Witolda Lutosławskiego „Łańcuch”. Staraniem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego zostały ostatnio wydane: niezwykle cenna publikacja multimedialna *Witold Lutosławski – twórcze życie* (2006) stanowiąca audiowizualne kompendium wiedzy o życiu i muzyce Kompozytora, książka autorstwa Grzegorza Michalskiego *Lutosławski w pamięci – 20 rozmów o kompozytorze* (2007), a w 2008 – książka *Witold Lutosławski. Zapiski* w opracowaniu Zbigniewa Skowrona, CD *Lacrimosa*, DVD *Lutolandia, czyli domowy teatrzyk pana Tralalińskiego*, będąca rejestracją inscenizowanego koncertu dla dzieci opartego na piosenkach i kompozycjach instrumentalnych Witolda Lutosławskiego, a prezentowanego podczas Festiwalu „Łańcuch IV”, oraz *Chantefleurs et chantefables* Witolda Lutosławskiego w opracowaniu na głos i fortepian Eugeniusza Knapika. Utwór ten nagrany przez znakomitą śpiewaczkę Olę Pasięcznik i pianistkę Natalię Pasięcznik został umieszczony w formacie MP3 na stronie internetowej Towarzystwa.

Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego od wielu lat patronuje konkursowi młodych wykonawców muzyki Lutosławskiego w Drozdowie – miejscowości, skąd pochodziła rodzina Kompozytora, jest również fundatorem nagród specjalnych w postaci koncertów dla laureatów Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie i Konkursu Wokalnego im. Ignacego Jana Paderewskiego w Bydgoszczy. Towarzystwo przyznaje raz w roku Medal Lutosławskiego wybitnym propagatorom muzyki i myśli Kompozytora. W 2008 laureatem Medalu został Heinrich Schiff i pośmiertnie Mstislav Rostropovich, w 2009 zaś – Jan Krenz.

e-mail: society@lutoslawski.org.pl
www.lutoslawski.org.pl

Prezes Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego:	Grzegorz Michalski
Dyrektor biura Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego:	Jarosław Kutera
Redakcja i korekta programu:	Kamila Stępień-Kutera
Projekt i realizacja:	LMNT.pl

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego**

dwójka
POLSKIE RADIO

ZWIĄZEK ARTYSTÓW
WYCPRAWCÓW
Stoafi

PWM
EDITION

Polskie Wydawnictwo
Muzyczne SA

www.lutoslawski.org.pl